

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 110

September 1938

10. aastakäik.

„See on sõna, mis Jeremia kätte sai Jehoova käest seda viisi: „Tõuse, ja mine potisepa kotta, ja seal tahan ma oma sõnu sulle anda kuulda“.

Ja ma läksin alla potisepa kotta, ja vaata, ta oli tööd tegemas oma toolil. Ja riist rikkus ära, mis ta tegi (kui savi vahest rikkub potisepa käes) ja tegi seda jälle teiseks rüstaks, nõnda kui see õige oli potisepa meelest, et seda pidi tehtama.“

Jeremia 18 : 1-4.

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8.
(Telef. 302-61.)

Nii kui laps, on minu hing minus.

Kirjutanud HENRY F. MILAN.

AMETLIKUD TEATED

Käsitused.

Major Caspar Dahl* — Tallinna I ja kohalikuks juhiks.
Adjutant Bertil Thyrén* — Soome.
Kapt. Maria Blees — Tallinna II.
Kapt. Karl Nurmela* — Rakvere.
Kapt. Valdur Muul* — Tartu.
Kapt. Aksella Tennen — Tallinna II (assist.).
Kapt. Matti Heinonen — Tallinna I (assist.).
Kapt. Johannes Padar — Soome.
Leitn. Aleksander Höbelaid — Tartu.

Henry F. Milan

Territooriumi komanör.

Peasekretäri märkmeid.

Kirjutanud
kolonel R. Sjöblom.

Peale seda, kui kirjutasin oma viimased märkmeid „Sõjahüütele“, on Helsingis peetud suur austakongress. Staabiülem, komandör John McMillan juhatab seda. Teda saatis komandörleitn. Alfred H. Barnett Londonist. Kongress oli täiesti auline. Kõik koosolekud olid hästi külastatud, ja 423 hinge tuli puhastalähte.

Esindajatena Eestist olid kaptenid Lilly Luther ja Johannes Padar.

MEIE JUHATAJAD, KOMANDÖRLEITNANT JA PR. BOWER, olid augustikuul oma puhkusel, kuid varsti nad on jälle võitlusfrondil. Neil on pikk ja töörikas kava ees tulevate kuude jooksul. Kavas on ettenähtud ka hiljemini sügisel külastääk Eestisse.

KÜLASKÄIK EESTISSE. Mul on rõõm külastada meie korpuseid Eestis 8. kuni 11. septembrini. See on esimene kord, kui tulen seda teed üle Soome lahe, ja mul on suur rõõm kohata meie seltisili ja sõpru meie korpustes seal. Paluge, et külastääk oleks tõesti kasuks ja õnnistuseks. Nii siis: Nägemiseni!

OHVITSERIDEVAHETUS. Adjutant ja proua Bertil Thyrén, kes üle kahe aasta olnud käsitatud Tallinna I korpuses, samal ajal, kui adjutant hiljemini olnud ka kohalik juht Eestis, on saanud lahkumiskäsituse ja

Hiljuti külastas mind keegi jutlustaja ja „modernist“, sarnane, kes on väga uhke selle üle, kes ta on.

Kui ta vaatles ringi minu toas, sai ta meeldetuletuse, mis oli kirjutatud suurte tähtedega seinasalmile, et „Jeesus ei jäta meid“. Minu laua vastas seisis Kristuse kujud, mida ma armastan vaadelda, siis oli seal moto, mida oli saanud mulle brigadör J. Newton Parker: „Ole sõnakuulelik Jumalale — palu enast läbi — päästa hingi!“ Laual parema käe juures olid piibel, komandör Brengle raamat „Pühituse teel“ ja mõned „Sõjahüü“ numbrid.

Need tunnistused usust, mille alus on kristlikkus, avasid tammid jutlustaja terve sõnadevoolule ja ta jätkas edasi, et minusse imbutada oma „õpetust“, kuidas selgitada piiblit ja „Kristust asetada tema õigele kohale.“ Ta algas sellega, et ütles: „Ükski mõtleja inimene nüüdsel ajal ei tunnusta piiblit nii kui õpetamata ja pimestatud inimesed seda mõõdunud aegadel on teinud. Arenemine, filosoofia, teadus ja moodsad leiutised on andnud meile teise usu.“

„Teie tegevusalal on siis ainult ette valmistada ja pidada avalikke loenguid, või kuidas?“ julgesin ma küsida.

„Ja,“ vastas mees — kes sai palka, kui pastor evangeelses kirikus — mida muud peakski tegema? Ma katsun saada in-

saavd oma uue määruse Soomes. Nende asemele tulevad major ja proua Caspar F. Dahl. Major on eestlane ja räägib eesti keelt, ja palju teisi keeli. Usume, et major ja tema abikaasa on suureks õnnistuseks ja kasuks tööle Eestis.

Samal ajal on ohvitseridevahetus ka teistes korpustes. — Kapt. Matti Heinonen Soomest, kes on ennem olnud käsitatud Tartus, on saanud määruse Eestisse, ja abistab majori ja proua Dahli Tallinna I korpuses. Kapt. saab kaunis hästi läbi eesti keelega. Kapt. Johannes Padar on saanud käsituse korpuses Soomes.

UUS OHVITSERIDE ELUKOHT. Tallinna I. korp. ohvitserid kolivad elama samasse majja, kus asub korpusti, Sakala tn. 18. Samal ajal kolib sinna staap. Kõik kirjad ja saadetised tulevad varsti aadressida sinna major C. F. Dahlile.

mesi mõtlema radikaalselt eluprobleemidele.“

Ta küsis minult minu töö üle. „See on mitmekesine,“ vastasin ma. „Ameti poolest olen ma trükitööline. Praegusel korral tegutsen ajakirjanduses. Vabadel tundidel olen päästesõdur — üks Kristuse jahikoertest, täis kustutamata igatsust viia joodiku, morfiomiorje, vargaid, avalikke naisi ja teisi inimvaremeid Jumala Poja juurde, kes suri, et nemad elaksid. Teie ei tea midagi sarnasest tööst?“

Meie oleme ühekselgused kristlased, meie päästesõdurid, lihtsa meelega. Meie ei tea muud midagi, millest jutlustada, kui vaid sellest: Jeesus päästab. Meie ei ütle, et patused peavad lahendama mõnd probleemi. Jutustame neile vaid, kuidas Jeesus andestanud meile, ja katsume neid saada põlvedele kahetsuses ja palves. Meie hulgas on suur osa aulisi kristlasi, kes vaevalt oskaksid lugeda ja kirjutada, kui andsid oma südame Jumalale ja kes vaevalt mõistsid, mida see kõik sisaldas. Jumal õnnistagu ustavaid sõpru!

Teie saate aru, see ei kuulu meile, et kutsuda inimesi mingisugusele filosoofilisele vaidlusele, vaid et usu läbi võtta vastu ristilöödud Kristust ja tema päästvat väge. Sarnased patused ei saa aru, mida see tahab ütelda; nad teadvad ainult, et see teeb vald, sest et neist on saanud uued inimesed.“

„Aga kui nad ei tarvita oma mõlemisvõimet ja oma peaju, kuhu nad siis jõuavad?“ katkestas mind küllaline.

„Mõtlemissõime!“ vastasin ma natukene rahutult. „Mehed ja naised, kes elanud läbi laevaõnnetust oma elus, ei oma midagi sarnast, muudu nad ei oleks, kes nad on. Kui meil oleks nii palju mõlemisvõimet, et see mahuks ühe varblase ajuki, siis ükski meie seast ei patustaks. Kui ma juubnuna käisin ringi, ei vaieldud ma mitte piirittuse järele pärast, mida tundsin, selle põhjuse üle ja kuidas ma võiksin saada järgmise joomingu enda rahuldamiseks. Nii toimivad ka igasugused teised orjad.“

Kui minus tõusis uus igatsus, et vabaneda joomaorjusest ja ma nägin enda ümber teisi joodikuid, vargaid, petiseid ja avalikke naisi, kes silmapilkselt olid saanud tervendatud kahetsuspingil, ei läinud ma kuhugi avalikku raamatukokku ja ei lugeanud seal hulk filosoofiat uudrides põhjust kõige selle kohta.

Ma vaid võtsin omaks, mida teised minu sarnased soovitasid — sarnased, kes olid saanud päästetud ja õppinud andma enast Jumalale. Ja see on olnud minu eelreegel rohkem kui kahekümne viie aasta jooksul.

Kui tarvitsin oma aega selleks, et mõelda radikaalselt eluprobleemide üle,“ nii kui teie seda kutsute, siis ma lõpuks ei teaks sugugi rohkem kui teiegi, ja see on, õiglaselt öeldud, mitte nii erilisel palju. Ei, ma usun otsekohe Jumala Poega ja Tema sõnu, nii lihtsalt, kui väike laps. See on kõige otsem tee rahule ja rahuldusele ja ma olen väga õnnelik oma töös ja usus. Ma ei tarvita liiga palju aega laialaualtseks piibli süü uurimiseks. Otsin vaid liisu head ja toivad osad, mis saavad minule troostiks ja vaimustuseks ja seda võib lapselik usk leida pea igalt leheküljelt.

On palju Jumala juures, millest ma ei saa aru. Millest ka teiegi ei saa aru. Ma tean vaid, et tema aitab mind, kui ma palun, juhatab ja manitseb mind õieti elama. Ta on tööolu minule. Milline rumal ma oleksin, kui kisuksin maha selle lihtsa usu!“

Kui minu „moodne“ küllaline, külmavereliselt, kui kala, jättis mind, tundsin ma soovust Päästa ja lähedusest oma toas. Kuidas see nüüd oli, siis oli see mees valanud võõrast teemi selle atmosfääri.

Tõstes ülts oma pilgu, nägin ma ülesvõtet minu vanast, armast, õpetamata emast, seal ta istus oma vana kalli piibliga põlvedel. Tean, millisest mannast tema elas: „Tulge minu juurde, kõik kes teie vaevatud ja kooramatud olete!“ — „Teie süda ärge saagu araks!“ — „Meil on eestkostja Isa juures.“ — „Kui kellegi jana on, see tulgu minu juurde ja joogu!“

Ei ole midagi neis salmides, millest lihtne mõistus ei võiks saada aru. See on täiesti lihtsalt troost mures hinge. Ta ei teadnud mitte midagi labirintide käikudest, Ka mina mitte. Raamatu läbi rääkis Jumal tema vastu lihtsa keeles, mida tal oli kerge mõista ja saada troosti. Ei olnud mingisuguseid vastuvaiteid, ei olnud rääkis. Mingit vaidlust. Oli vaid väikesed lapse usu taevasele Isale, muud midagi.

Tänu, Jumal, sulle, et ka mina võin istuda sinu jalgade juures, nii kui tema seda tegi, vaadates üles sinu poole, ütelda lihtsalt ja lapselikult: „Issand, ma usun! Ma usun kõik!“

RÕÕM.

Kõigist meie meeleliigutustest on rõõm, mis vaimustab meid kõige rohkem hädele ja austatele tegudele.

Rõõm on iludusvahend, mis annab ihule jõudu ja tervist. See on selge päikesepaiste meie elus, vastand kurvale, hallile tühjusele.

Naerul on teatud jõuduandev mõju. Süda lööb rutem, veri voolab kiiremas tempos soontes, terve meie keha hoiab soojust naeru läbi, põsed saavad värvi ja silmad säravad selgemalt.

Meie ei ole loodud selleks, et käia ringi longus peaga ja olla mornis. See on iga inimese kohustus, näha asju heledast küljest. Ja igal ajal on oma hele külg, kunst on vaid teida seda.

Kui värskendav on kohata rõõmst nagu ja lahkeid sõnu! Peame katsuma alati olla rõõmsad. Mured peame kutsutama ja hoidma need võimalikult vaid enesele, kui meie just täiesti ei suuda vaadata neist üle.

Peame tuletama meele, et meie rõõm kuulub meie ümbruskonnale, et meie mured meie enesele.

Naeratus on maailmale, pisarad südamele.

Isikud sügava, rikka tundeeluga on harilikult kannatanud palju ja sageli on nad need, kes hädatunnil seisavad oma kaasinimeste kõrval, et aidata, troostida ja ülesehitada. Sarnased isikud on õppinud hoidma oma muresid iseenesele ja näitama maailmale rõõmst nagu. Nad andestavad palju ja tunnevad kaasa teiste eest.

Kõige suurem rõõm võidetakse seeläbi, et täidetaks oma kohustusi elu igas juhtumises, selle läbi, et kingitakse kaasinimestele armastust, et tullakse kooskõlla oma ümbruskonnaga ja seeläbi, et on rahu südames.

Jumal kui südame arst.

Jutustatakse ühest india lapsest kes ühel päeval tõi haavatud linnu põllult koju. Vana talunik küsis lapselt, kust ta leidis linnu.

„Nisupõllult,“ vastas laps.

„Vii see sinna tagasi,“ ütles ta ja pane ta just sinna, kust sa ta leidsid. Kui sina teda hoiad, siis ta sureb, kuid kui sa annad linnu tagasi Jumalale, võib Ta teha teda jälle terveks.“

Nii on lugu ka haavatud südamedega, just nagu haavatud lindudega. Need kuuluvad Jumalale ja ainult Tema võib arstida neid. Inimkæed sageli ei või aidata. Kui sul on kurbus, las siis Jumal olla su südamearst. Kui Jumal troostib, siis ei jää ühtki haava järele. Ta on nii hea, nii kogenud.

Teenimise õnnistus.

Valgel seinal haigemajas ripus pilt, kujutades Päästjat, kelle ees istub kurb naine haige lapsega oma kätel. Päästja pilk on nii õrn ja täis armastust, kui Ta vaatab emale ja lapsele. Ja siis ta pani oma käe lapsele ja kohe tuli valgus ja tervis tagasi lapsele.

Ühes voodis just vastu seda pilti, lamas keegi vaene poiss, kes toodud siia politsei poolt. Niihästi ta ema kui isa olid jõomaoorjad, poiss oli üles kasvanud täiesti vanemate hoolele. Kord leidis politsei poisi külmalt ja mustalt keldripõrandalt ja tõi ta haigemajasse. Siin hoolitseti tema eest väga hästi, ehkki haigetalitajad said kuulda hirmsaid needesõnu. Poiss sai paremaks ja arst andis lootustervenemiseks.

Ühel päeval halatajaõde tuli kardinaalil üles tõmbama, valgus paistis poisi näole, õde küsis: „Kas sa tahad, ma loen sulle midagi?“

„Ei,“ kõlas vastus, poisi pilgud kiindusid pildile seinal ja ta ütles: „Aga jutustage mulle midagi sellest pildist. Kes ta on?“

„See on Issand Jeesus Kristus,“ ütles õde ja, tasase palvega oma südames, jutustas lühidalt Päästja elust. „Lõpetades küsis ta poisilt: „Kas sa usud Teda?“

„Ma usun sind,“ vastas poiss. Järgmisel päeval hüüdis ta õde: „Palun, jutustage mulle veel midagi Jeesusest!“

Õde oli väga rõõms jutustades talle rohkem Päästjast. Ta oma elu oli olnud täis kitsikust, kuid nüüd oli ta heitnud ankru rühadamasse. Issanda hääl oli toonud ta rahutule südamele rahu.

Kui ta oli jutustanud vana, kuid alati uut sõnumit Päästja elust ja surmast, ütles poiss: „Sa tunned teda, eks ole?“

„Ja, Jumalale tänu, seda ma tean,“ ütles õde.

„Sest Jumal ei ole meid seadnud viha alla, vaid et meie peame õnnistuse kätte saama oma Issanda Jeesuse Kristuse läbi, kes meie eest on suranud, et meie, kes valvame või magame, temaga ühtlasi peame elama.“

Paulus.

Lootus.

„Ma tahan oma lootuse tema peale heita.“ (Hebr. 2:13.)

Kui meil nüüd oleks see lootus! Ja, siis saaks sina, vaene, rahutu, kindlusetu inimsüda õnnelikuks, kui sa heidsidki tervelt oma lootuse, kui ankrud, igavese Jumala nägematu kaljule. Kui palju muret ja häda, kahetust ja rahutust kaoks kohe ära, kui tehakse selgeks enesele: Usun ma, või ei usu ma mitte oma Jumala abisse? Kui ma ei usu Teda selles, millega võin põhjustada seda ebausku? Kas pole Ta ustav, või küllalt võimas? Või ei armasta Ta meid?

Agas kas meil tõsiselt pole vähematki umbusku Temasse, vaid ainult lapselik usaldamine ja lootmine? Miks me aina püüame saavutada midagi oma jõus, nagu Tema ei võiks ega tarvitseks teha midagi? Tõsine usaldus austab Teda ja nõuab Temalt, et tõestada seda tegudes.

Kaotatud võimalused.

Keegi noormees oli suremas. Tema ema arvas poja olevat uskliku, kuid ühel päeval, kui ta läks poja too uksest mööda, kuulis ta teda ütlevat: „Kadunud! Kadunud! Kadunud!“ Ema ruttas poja juurde ja ütles: „Mu poeg, kas see on võimalik, et oled kaotanud usu Kristusesse nüüd, kui oled suremas?“

„Ei, ema, mu usk Jumalasse on igavene, kuid olen kaotanud oma elu. Olen elanud kaksikümmend neli aastat, kuid pole midagi korda saatnud Jeesusele. Oma elu olen kasutanud iseenesele, ja nüüd olen suremas, olen iseenest andnud Kristusele, kuid mu elu on kadunud, minu võimalused, teha midagi Temale, on kadunud.“

„Mu sõber, mis ütled sina? Katsud sa võtta hingi Kristusele või pead kord oma elu lõpu ütlemat, et su elu ja võimalused on kadunud?“

Ta sai uut jõudu.

Keegi naine võitles raskesti millegi pärast, mis vaevas teda väga. Ta palus sageli Jumalalt võitu, kuid mida rohkem ta palus, seda lootusetum oli võitlus. Lõpuks ta jättis võitluse ja ütles Issandale:

„Hea küll, kui sa, Jumal, ei taha, et oleksin õnnelik, siis tahan jälgida sind pimeduses!“

Kindlasti ja heatahtlikult andis ta kõik Jumalale, kuuldes tema häält ja palus sageli: „Issand, aita mind jälgida sind!“ Mitte kaua peale seda tungis tema hingest läbi rahu, mille järele ta oli igatseanud nii kaua. Ta oli saanud uut jõudu.

Ustava teenri tasu.

Ester 6:6—11.

Kirjakoht räägib meile ustava teenri tasust. Jutustatakse kahest mehest, Hamanist ja Mordekaid. Haman oli kuninga lossist. Mordekai aga oli juut ja istus kuninga ukse juures. Hamanil oli kõrge seisukoht, Mordekai oli tänavakerjus. Aga tema kasutitart oli riigi kuninganna. Haman vihkas Mordekaid, ja oleks teda meeleldi kõrvaldanud teelt. Ehkki tal oli kõrge seisukoht lossis, ei olnud ta sugugi õnnelik. Ta ütles: „Kuigi kõik inimesed austavad mind, kuid see ei rahulda mind, niikaua, kui näen Mordekaid istumas kuninga ukse juures.“ Ta oleks võinud olla õnnelik, kuid ta vihkas juuti. See on harilik siin maal peal. Inimesed on harva täiesti õnnelikud. Alati on midagi halba, sest nad mõtlevad enam sellele, kui asjade heledatele külgedele. Alati on mõni ebaõnnestus. Kas inimene on õnnelik, kui ta saab kõik, mida soovib? Küll see kingib talle rahuldust, kuid inimene on sarnane, et ta alati otsib midagi muud, midagi kõrgemat, väärtuslikumat. See jutustus Hamanist õpetab meile, et inimese iseloom on olnud alati seessama.

Haman oli väga kiirelt tõusnud pärsia keisri ülemaks teenriks. Ta oli kuninga lähim mees, tal oli suur võim. Teenrid kummardisid teda, kuid Mordekai ei teinud seda. Ta istus kuninga ukse juures, kuid ei austanud teda. Ja kuigi Haman seisis kõigi teiste üle, ei meelindud see talle, et Mordekai ei kummardanud teda. Ja vihates Mordekaid, vihkas ta ka kogu tema rahvast.

Haman sai palju austust, kuid ta ei suutnud naudida seda. Mordekai istus ukse juures! See oli tume värv päikese ees. Kuninganna pidas lugu Hamanist, ta kutsus teda võtma osa peost oma juures. Lauldes ja tantsides tuli Haman koju ja jutustas sõpradele suurest aust, mille osaliseks ta saanud. Kuid siis tuli talle meelde Mordekai, ja see võttis rõõmu temalt. Mordekai polnud enam ukse juures, vaid ta südames. Ta rõõmustas kuninganna kutse üle, rikkuse ja toredate laste üle ja ameti üle, mida kuningas talle andnud ja ta teadis, et on üle teiste. Milline imelik mees ta oli! Ta tundis end täiesti suurena. Aga Mordekai! See oli nagu kärbes võis. Kõik austus kuninga poolt kadus ühe ainsa ees. Mordekai! Ta ei võinud olla rõõmus nii kaua kui Mordekai elas. See võttis temalt rahu. Põhjust oleks rõõmustamiseks, kuid ta ei näinud seda. Ta nägi vaid põlatud Mordekaid. See oli koorem, mis teda rõhus.

Olge tervitatud kodumaale!

Terovitus uutelt juhtidelt.

Armsad eesti seltsilised ja sõbrad!

Kui oleme nüüd saanud käsutuse Eestisse ja vastutuse Päästarmee töö eest siin, saadame oma terovituse Teile kõigile, lootes, et pea saame näha ja õppida tundma Teid kõiki. Meie soov on tulla Kristuse õnnistuse täiusega, nii et võiksime jagada Teile midagi vaimulikust annist Teie kinnituseks (Rooma 15:29 ja 1:11). Teame, et tööõnuded on suured ja tunneme vastutuse raskust, aga teame ka, et meil ei ole tarvis olla ükski, vaid nagu enne, nii nüüdki Issand saadab omad käskjalad ainult sinna, kuhu ta ise tahab tulla (Luuka 10:1). Ka Teie tahate võidelda metega üheskoos hingede võitmiseks ja Jumala riigi edasiviimiseks. Päästarmee töö Eestis on kannund vilja läinud aastatel — sellest olete Teie tunnistus, aga „väga palju maad on üle jäänud, mis tuleb pärida“ (Joos. 13:1), palju hingi on päästmata, palju vaimulikke andeid on veel vastuvõtmata, paljudel väljadel töö veel algamata. Seepärast on Issanda käsk veel nüüd, nii kui enne Moosesele: „Ütle rahvale, et nad lähevad edasi.“ Nii siis: Üheskoos edasi Päästarmee lipu all, võidule Jumala väes! Teie, pühas sõjas

Hilja ja Caspar F. Dahl.
majorid.

Kannatuse teel.

Pimeda šoti õpetaja Georg Mathiseni palve:

„Mu Jumal, ma pole iialgi tänanud Sind oma „okaste“ eest. Tuhat korda aga olen tänanud rooside eest, kuid ei ainuski korda okaste eest. Olen sirutanud maailma poole, kus oleks saanud risti eest au. Kuid olen unustanud, et just nüüd on rist mu au.

Õpeta mulle sellepärast risti au! Näita mulle okaste väärtust. Lase mind mõista, et just kannatuse teel võin saada Sinu juurde.“

See mees, keda ta vihkas, sai nüüd kõik au endale, mis oleks kuulunud temale! Ta võttis hobuse ja viis Mordekaid läbi linna ja hüüdis: „Kummardage endid, sedt seda meest austab kuningas!“ Viha ei aidanud midagi. Seda meest, keda ta oli kavatsenud tappa, oli kuningas tõstnud kõrgeimale kohale.

Ja kuidas läks Hamaniga? Ta ruttas koju noruspi ja alla rõhitud. Vaevalt oli ta suutnud abikaasale sellest jutustada, kui kuninga õuemehed tulid ja viisid ta kuninganna jutule. Seal viidi ta samale paigale, mille ta valmistanud Mordekai ja poodi seal üles. See oli ta vihkamise palk. Aga Mordekai tõusis kõrgele, sest et ta oli kord päästnud kuninga elu.

Eesti Kristusele!

Meie ei saa vihata oma venda ja olla samal ajal Jeesuse Kristuse sõdurid. Kui viha täidab su südant, siis mõtle Hamanile. Kadestusest ja vihast ei saa me vabastatud ilma Jeesuse Kristuse väeta. Aga kui Ta vägi tuleb ja Ta annab meile oma armu, siis võime armastada üks teist. Mida öeldi Jeesuse järgijatest: „Vaata, kuidas nemad armastavad üks teist!“ Loomulik armastus on auline. Me armastame oma lapsi, abikaasat, omakseid ja sõpru. Aga Jumala armastus on veel imelisem. Omad sa Kristuse armastust, või põlgad sa kedagi inimest? Vihkamise tasu on surm. Hamanile tähendas see ihulikku surma, aga meie vaimulikku surma. Kui vaatame Jeesuse Kristuse ristile, näeme armastust ta suuruses. Jeesus ütles: „Isa, andesta neile, sest nad ei tea mitte, mis nad teevad.“ Tule selle juurde, armastav süda! Lase Jumala armastus täita su südant. Võibolla peame end kummardama väga madalale Kristuse risti all, kuid teeme seda igatahes.

Sa ei armasta oma seltsilisi nagu peaksid. Ei armasta Jumalat ega armeeid nagu peaksid. Saagu Jumala armastus ja arm täita su südant! See võib olla raske, kuid mitte võimatu. Palu Jumalalt uut armastust!

Kas seda ei juhtu ka meie ajal? Vaata ise enese südames! Küsi, kas põlgad kedagi inimest? Viha tuleb südamest. Kas istub mõni Mordekai sinu ukse juures? Kas on kibedust sinu südames, mis varjab Jumala armu-päikest? Kas kibedus võtab ära sinult õnnistused? Kui on nii, siis oled sarnane Hamanile, kes vihkas Mordekaid. Õnnistused ei täida sinu südant. Jumala valgus ei või langeda sinu hinge. Püha Vaim tuli ei saa põleda sinu altaril. Sa oled nõrk ja kõikuv ning sured lõpuks vaimulikuks, kui sa ei vabane hirmsast põlgamisest ja vihkamisest. Keegi on kas sihilikult või teadmata teinud sulle haiget, keegi pole näidanud sinu vastu austust. Keegi on sind arvanud tulla ja sa oled haavunud. Sarnaseid inimesi leidub kõikjal, ka siin ilusal Eestimaal. Meie ümber on palju, mis meid rõõmustab, kuid kõik tuhmistub, kui mõtleme teiste ebaõiglase käitumisele meiega. Nii oli Hamaniga, kui ta mõtles Mordekai, ja see tegi temale palju enam kahju kui Mordekai. See oli kui uss ta südames. Viha pimestab meie silmad. See väike asi, Mordekai kuninga uksele ei andnud Hamanile üht ainuski tundi rahu. See vihatus, põlatud juut! Viha toob kaasa enesega haigust, ta riisub

õnne ja rahu. Haman oli tark mees, kuid siiski kahetsusväärne. Kadeuse-väiklus viis teda eksiteele.

Kuninganna austusest oli ta saanud osa. Teda oli kutsutud kuninganna juurde peole. Kui ta poleks vihanud Mordekaid, oleks ta nautinud sellest. Enne kui ta läks peole, seadis ta oma õuele puu üles, kus ta mõtles puua üles Mordekaid.

Ta läks, et kohata kuningaga. Kui Haman tuli, küsis kuningas temalt: „Kuidas peab tegutsema mehega, kes on väärt kuninga austamist?“

Siis mõtles Haman oma südames: „Kellele tahab kuningas enam austust näidata kui minu- le?“ Ja ta ütles: „Peab toodama kuninglik riietus, mida kuningas ise kannund, ja hobune, kelle seljas kuningas ratsutanud ja pähe peab pandama kuninglik kroon. Ja ta peab söitma turule ja suurim kuninga värsidest peab hüüdma: „Nii tehakse selle mehega, kellest kuningas peab lugu.“

„Olgu nii,“ ütles kuningas. „Rutta nüüd riiete ja hobuse järele ja tee just nii kui sa rääkisid juudi Mordekai, kes istub kuninga ukse ees. Ära jätta midagi tegemata, mis sa õelnud!“ Oo, milline pettumus Hamanile!

Hukkamõistetud.

Arst kutsuti New Yorki ühte kesklinna majasse. Kui ta läks sisse, kohtas ta noormeest haigevoodil. Arsti seistes haige voodi ääres, palus haige, et arst ütles temale tema tõelise seisukorra.

Kui arst oli läbi vaadanud haige, ütles ta: „Üle õo teie enam ei ela.“

Noormees vaatas vähe aega ülespoole ja suurt tuska tundes ütles ta: „Siis olen mina igavesti hukkamõistetud.“ „Mis see tähendab?“ küsis arst. „Mina olen mänginud igavese eluga. „Mina alati mõtlesin, et mina „kord“ tahan saada usklikuks, kuid alati lükkasin seda edasi ja nüüd on see liig hilja.“

Õnneks juhtus arst olema usklik mees ja ütles temale: „Ei ole veel hilja. Paluge, et Jumal aitaks teid.“

„Ei! Ei! Mina olen alati naerunud niisuguseid inimesi, kes surivoodil meelt parandavad. Ja kui ma ei oleks haige, ei mõleks ma hinge päästmisele! Ma ei taha pigata Jumalat,“ ütles haige seesmise ahastuse sunnil.

Arst viibis noormehe voodi ääres ja luges temale Püüblit Jumala töötusi. Kuid haige ei tahtnud enam pöörata Jumala poole abi saamiseks.

Just siis, kui surma külm värin hakkas levima haige üle, pani arst tähele, et poisi huuled liikusid. Ta kummardas surija üle ja kuulis teda ütlevat: „Mina olen igavesti hukkamõistetud.“

Hirmuäratav!

Kallis sõber — sina ei ole veel igavesti hukkunud!

Ütle: Nüüd on see „kord pööran“ ja — pööra!

Täna!

Üks noormees, kes saanud hiljuti usklikuks, tuli misjonär Hudson Taylori juurde. Viimane käskis noormeest tunnista, millele see vastas: „Ma ootan sellega, kuni olen õppinud tundma rohkem Kristust.“

„Hästi,“ ütles Hudson Taylor, „mul on üks küsimus teile: Kui te süüdate küünla, mis te siis mõllete?“

„Loomulikult seda, et see valgustab.“

„Ootate te, et see alles siis valgustab, kui ta on põlenud pooleli?“

„Ei, kindlasti mitte, vaid samal ajal, kui süütan selle.“

„Hea,“ ütles Hudson Taylor, „mine ja tee samuti. Alga valgustama nüüd. Ära viivita homseni. Õige aeg on täna!“

Noormees jälgis nõu. Ta on juba kaua olnud rikkalikult õnnistatud töötajaja Is-sanda viimamäel.

Salikumistervitus.

Kui neid ridu loetakse, on meie võimalused töötamiseks Eestis mõeldud. Sellepärast tahame meeleldi nende ridadega tänada iga sõpra ja seltsilist toetuse ja abi eest läinud ajal. Olge ustavad oma töotustele Jumalale ja päästearmeele! Ärge väsig! Maksab vastu pida.

Henny Bertil ja Thyren
adjutandid.

Mispärast ei kuulda palveid?

Kirjutanud Armee-ema.

Mis on põhjus selles, et mõned, kes tunnistavad ennast usklikuks, ei saa vastust oma palvetele? Enne kõike see, et nad ei kuulu sinna rühma, kellele Issand on töötanud palvete kuulmist. Töötusel palvete kuulmisest on antud ainult Jumala pühadele — neile, kes käivad valguses ja kelle on ühendumis Jumalaga tema Püha Vaimu läbi. Need, kes käivad valguses, näevad hästi, missuguseid palveid nad peavad paluma ja millal nad paluvad. Nad näevad seda, sest et käivad valguses. Niisugused inimesed saavad vastuseid palvetele. Kuid on kurb, et on vähe, kes paluvad sarnaselt, ja sellepärast jumalasalgaajad pilkavad nii tihti palveid ja Jumalat.

„Kui te jääte minu sisse ja minu sõnad jäävad teie sisse, siis palute, mida te ial tahate ja te saate seda.“ See ei ole küll, et kord elad Jeesusega. Mõned on läinud kõrvale teelt, kuigi veel kannavad usupalet. Nad ei ole ega seisa enam Jumala ligidal, kuid imestavad siiski, et Ta ei vasta nende palvetele.

Järgmine tingimus on, et nad käivad valguses, et nad ütlevad: „Mida sina tahad, et ma pean just nüüd tegema? Issand, anna mind valgust, et võin jälgida sind — tahan käia sinu teed, kuigi see juhataks mind läbikatumisest.“ See on kui kett, millel on neli lüli, ja igaüks neist on tarvilik palvete kuulmisel. Sa pead olema Jeesusega ühenduses, olema sõnakuulelik Tema käskudele ja käima valguses, jälgima Püha Vaimu juhatus ja lisaks sellele, pead sa uskuma. Kui mõni nendest lüidest puudub, siis palvetele ei vastata.

Mõnedes palvetes puudub vaimu mõjutus. Kui meie ei saa rohkem Jumala Vaimu, on palvetel väga väikesed tagajärjed.

Mõned on palvetes isekad. Emad on jutustanud, et nende palveid laste pärast ei ole kuulnud. Nad tahaksid meeleldi, et lastest tuleksid usklikud, „sest see on nii hea“, kuid nad ei taha õhverdada nend Issanda teenistuses, kannatama vaeva ja pilget Kristuse nime pärast. Tuhandad palved jäävad jäädavalt vastamata just sellepärast. Sest Issand vaatab südamesse. Jumalat ei saa petta, kuigi võisime petta ennast.

Samasugusel viisil paluvad mõned abikaasad oma meeste pärast. Nende meelest oleks parem, kui mees saaks päästetud — või pere — siis pääseks paremale seisukohale ajalise suhtes, kuid nende meelgi ei tule mõtet sellest, et mees päästetuna võiks töötada Issanda teenistuses, või et see on patt, et nii kaua on mees kaugel Jumalast.

Vabasta esiteks ennast enesearmastavast palvest, siis nende tuleb küll vastust.

Keti viimane lüli on usk. Sel, kellel on kolm esimest lüli, ei ole sugugi raske uskuda. Need, kes käivad valguses ja kellel on Püha Vaim, teavad küll, mida nad peavad paluma, paluvad ja saavad. Nad teavad, et nende palvest on Jumalale hea meel, kuigi nad peaksid, kaananimaa naise viisil, kaua paluma sama asja pärast. Tõsiuskliku palve saab alati vastuse. Halleluujat!

Hinge puhkus.

Viibi kaua Jeesuse juures üksilduses ja palves. Kui sul ka pole iseäralist paluda Temalt, räägi siiski Temaga. Vaata üles Tema peale, et Ta annaks sulle palvet ja usku. Ja kui sa siis oled avanud Talle terve südame, anna aega Talle vastamiseks, et saaks sulle ütelda, mida pead tegema. Ja võib-olla Ta ei tahagi sulle tookord rääkida, looda täiesti ja anna aega, et tänada Teda, küll Ta siiski kuuleb sind.

Ära heida ainult kiiret pilku Jeesusele, vaid viibi sageli Ta juures! Sa ootad näha Teda kord palgest palgeste, aga need, kes vaatavad Temale siin, saavad näha Ta aust rohkem seal. Mida sügavamale siin Ta armu vaadata, seda rohkem ilmutatakse Ta armastuse au sinule. Mida kõrgem arm, seda rohkem au.

Ustav kirjakandja.

„Ole ustav sumani, siis tahan ma sulle elukrooni anda.“ Ilm. 2:10.

Ühes rahulikus kohas, vana linnu-aial Derbyshires, on lihtne kivirist, mille all puhkab maakirjakandja, kes kolmekümne aasta jooksul kandnud posti. Kirjakandja sõprade poolt püstitati kivitahtel pealkirjaga: „Mälestuseks ustavale kirjakandjale.“ Väärtuslik austus.

Kirjakandja oli ainult lihtne mees, aga ustavus, mida ta oli näidanud oma maapealse töös, austas teda kogu eluaja. Kii-tus Jumalale, et võime igaüks kuuluda selle liigi hulka. Tuletagem meelde, et ustavus vähemaski asjas on midagi suurt. Jeesus ütles: „See kes vähemaski ustav, on suuremaski.“ Ustavate lõpp-palk on — mitte rist kivist, hauamonument, vaid — elukroon.

Isa viimsed sõnad pojale.

Keeigi seitsmeteistkümnepäevane poiss lahkus kristlikust kodust. Ema ja isa mõtlesid murega hädaohtudele ja kiisatustele, milledega nende, elus veel kogemata, poeg, peab kohtama.

Õhtu enne ta äraminemist, ütles isa pojale, kui nad kahekesi istusid kontoris: „Mul oleks sulle palju ütelda, aga sul on ju omalgi palju mõteldava ja me peame ju alalist ühendust teineteisega. Kuid ühte asja nimetaksin siiski. Hoia heade sõprade eest! Need võivad väga kergesti muutuda ajajooksul halbadeks seltsilisteks, kui sa pole ettevaatlik.“

Kindlasti mõjus see nõu noorele mehele nii, et ta tõmbus tagasi võõrastest. Võib-olla, et ta selle läbi omas ka vähem sõpru, kuid ta ialgi ei kahtsenud, et jälgis isa nõu. See oli tõsiselt hea nõuanne ja ta omas häid seltsilisi.

Muntanda tunnistus.

Noor, enne nii kindel vaimustatud evangeeliumi kuulutaja, Muntanda, lamas nüüd haigena oma kodukülas. Ta oli veel hiljuti rännanud laialt ümber kodumaa, rääkinud päästmisest Jeesuse Kristuse läbi, paganlikkus pimeduses ümberkõbavatele vendadele. Suure kurvastusega ta pani tähele, kui raske oli neid vabastada vanast, isaldelt päritud elust ja mõtteviisist. Kuid samas ta oli ka rõõmuga pannud tähele, et uus päev hakkas juba koitma Kingoyi-maal. Seal oli mägestikus juba väike kristlik kogudus, kes kõigest nõrkusesi hoolimata oli väiksenä valgusalhikana ümbruskonnas.

Kuid nendel väsitavatel reisidel haigestus Muntanda ja ta pidi tulema tagasi koju. Nädala möödudes selgus, et haigus ei jätta enne oma võtet, kui saab kaktõmmannud elulõnga. Varemalt, pagan olles, oli ta kartnud surma majesteei ja hirmuga mõelnud seda päeva, millal surm tungib temagi kallale. Kuid siis, kui ta oli õppinud tundma teda, kes „tegi surma võimetuks ja tõi valgust, elu ja kadumatuset“, võis ta Pauluse viisil rõõmustada: „Surm, kus on sinu võim? Surm, kus on sinu oda?“

Kui selgus, et minек oli juba ukse ees, kutsus ta oma juurde misjonär-jutlustaja, kellega ta tahtis veel rääkida. See arvas nüüd tabavat värisvat hinge, täis kartust ja ahastust. Kuid ta sai kohata niisuguse hingega, kes rõõmuga ootas silmapilku, millal ta saakas tõusta tiibade kandel paremale ja valguserikkale maale. Ta oli valmis minema. Ei olnud midagi, mis teda oleks sidunud siin. Issand oli suures ustavuses andnud temale patud andeks ja heitnud need mere sügavusse. Tema hinges valitses rahu ja ta ainult igatses pääseda koju Jumala riigi valguse majadesse.

„Olen rõõmus, et jõudsid siia,“ ütles ta, „enne kui suren. Mina tahan tänada sind ja ka teisi misjonäre töö eest selle rahva keskel. Enne kui te tulite, valitses siin kõikjal paganlik pi-

(Lõpp 4. veerul.)

Meie koht Jumala ehituses.

Kirjutanud major H. C. Wick.

„Seepärast ei ole teie enam võõrad ja majalised, vaid pühade seltsirahvas ja Jumala kodakondsed, apostlite ja prohvetite raja peale üles ehitatud, kus Jeesus Kristus ise nurgakivi on. Kelle sees kõik hoone on kokku liidetud ja kasvab pühaks Jumala templiks Issanda sees; kelle sees ka teid ühtlasi üles ehitatakse Jumala eluameks Vaimu sees.“ (Ev. 2:19–22.)

Meie, kes oleme olnud ära Jumalast, surnud üleatustistes ja pattudes, oleme leidnud halastust, saanud päästetud armust usu läbi Jeesusesse Kristusesse ja tema vere läbi leidnud tee Isa juurde, ei ole enam võõrad ja majalised, vaid kaaselanikud pühade ja Jumala rahvaga. Oleme tõeliselt saanud aulise osa, intiimses ühenduses meie armsa Päästjaga ja üksteisega. Selles ühenduses on hädavajalik, et ehitaksime igavikule igal päeval, mis möödub. See on loomulik ja lõpmatu väärtusega, et ehitada heale ja soliidsele alusele. Jeesus, meie Päästja, on andnud meile väga tabava pildi jutustuses kahest, kes ehitasi — üks liivale ja teine kaljule. Paulus annab meile 1. Kor. 3:9–15 idee, kuidas peame ehitama alusele, kes on Jeesus Kristus. Kuid selles tekstis näeme ehituse teist külge. „Jumala kodakondsed, apostlite ja prohvetite raja peale üles ehitatud, kus Jeesus Kristus ise nurgakivi on.“ Siin on armust päästetud ühendatud kui clavard kivid pühaks Jumala templiks. Sina ja mina oleme kivid selles templis, saame paigutatud sinna, kus oleme kõige kohasemad Jumala plaani järele. Ei ole tähtis, milline on koht: kuskil varjatud nurgas, alusmüüriis, pealpool akent või ukseavaruises, nii kaua kui näeme ja saame aru, et see on Jumala koht meie jaoks ja Jumala koht on alati kõige õigem ja parem.

Meie teame, on olemas inimesi, kes kunagi ei ole rahuldatud enne, kui nad ei saa kõige esimest kohta. Nad soovivad, et inimesed näeksid neid, räägiksid neist ja kiidaksid neid. Kui nii on Jumala tahtmine ja Jumala koht nendega, siis on kõik hea. Kõige kurvem on, et kui need inimesed ei saa kätte esimest ja kõige silmapaistvat kohta, nad ei ole kunagi õnnelikud, ja kaotavad rõõmu, mis peitub teadmises, et ollakse sellel kohal, mida Jumal on talle määranud, kas see koht on siis silmapaistev või vähema tähtsusega.

Jumala templiehituses peavad kõik kivid olema täielikud ja kohased oma paigal ja otstarbeks. Meie, inimesed, oleme sageli rahuldatud sellega, mis ei ole täielik. Mõni aeg tagasi vaatlesin ma kivist seinu suure ehituse juures. Seal panin tähele kaht kivi, mis olid pragenud. Need olid seal tuhandete teiste, täiesti heade, kivide keskel. Mulle paistis see kui avatud haav. Nendega oli mingisugune viga. Ehk need ei olnud kiilalt kaua tules kui neid valmistati. Oli mingisugune viga neis, mis ei võinud panna vastu ilmaledude ja tuulte mõjule. Nüüd olid need seal teiste ehtsate kivide hulgas ja kõikide pilgud, kes vaatlesid uhket maja, olid pöördud neile.

Kui meie iseloomus on mingi nõrkus või viga, mis teeb meid ebakõlbavateks kivideks Jumala templis, siis, kiitus Jumalale, on olemas paik, kuhu võime minna saama abi ja seal meid teha kõlblikuks, nii et võime võtta oma koha ehituses. Kui sina oled sarnane ebakohane kivi, siis mine Jumala altari juurde ja lase püha Vaimu tuli põletab ära kõik prahi. Siis võib Jumal tarvitada sind oma püha templi ehituse juures.

Sõna ütleb meile, et samal ajal, kui oleme Tema ehitus, oleme meie ka püha Vaimu tempel. See on siis kui ühendus saab meis täieliseks ja kui püha Vaim on võtnud eluameks meie südameis, kui saame tõeliseks õnnistuseks Jumalale, et võita teisi, kes ka peavad saama tehtud kõlbulisteks kivideks Jumala suures ehituses.

Kristlik kogudus, millist nime see ka ei kannaks, on Jumala abinõu, mida ta tarvitab kohase materjali leidmiseks oma ehituse jaoks. Kui ehitus on valmis, võetakse telingud ära, neid ei ole siis enam vaja. Kui meie töö on tehtud, võetakse ka meid ära. Oh, et meie siis võiksime vaadata hästitehtud tööle, ilusale ja aulisele ehitusele, rõõmustada ja kiita Jumalat tema armu ja päästmise eest igavikust igavikku. Halleluuja!

Ime.

Kui keegi küsib minult, mis ma usun imedesse, vastan ma: sest olen näinud neid. Küsitakse: millal? Vastan: eile. Kus? Ja, ma nägin ühte meest, kes oli joodik, kuid kes sai vabastatud nägematu Kristuse jõu läbi ja päästetud patust. See on ime. Parim argument kristlikkusele on kristlane. See on fakt, millest inimesed ei saa mööduda. Võib leida viiskümend teist argumenti imest, kuid üksiki pole nii kindel, kui see, mida ise oled näinud.

(Algus 1. veerul.)

medus. Kuid kui evangeeliumi kuulutati, algas pimedus taganema. Evangeeliumil on imelik jõud. See loob uueks kogu rahva mõne aastakümnega, ja tõstab selle patu ja aulduse seisusest. See kaotab julmad kombid ja teeb meist armastatud ja kõlblikke inimesi. See avab meile uusi valgusrikkaid teid tõelise vabaduse juurde pääsemiseks.

„Olen keelanud naisi nutmast ja kaebamast. Ei taha, et minu järel lauldakse kaebesalme, sest mina ei astu pimedusse, vaid suurde valgusse. Haud ei hirmuta mind. Surm on lunastaja, keda tervitan sõbrana ja vennana. Taaveti viisil võin ütelda: „Ka siis, kui ma käin pimedas orus, ei karda ma kurja sest et Sina minuaga oled, Sinu kepp ja Sinu sau, need troostivad mind.“

„Kui mina olen ära, kuulutavad teised evangeeliumi külad ja kannavad palju rohkem vilja töös. Minu töö on olnud ainult teemurdja töö, kivide ja kändude kõrvaldamine. See oli kõva töö, kuid tänan Jumalat, et olen saanud teha seda. Ja mina tänan Teda sellepärast ka, et valgus juba vähe peegeldub orus, ja on neid, kes tahavad jälgida teda. Terviseid misjonisõpradele selle maal. Tänan neid ustava ja vastupidava töö eest. Kohtan neid kord seal kodus Lunastaja juures.“

Nüüd olen juba väsinud, tahtsin vaid veel avada südame sinule, kes oled olnud minule kui isa. Jumalaga! hea sõber ja õpetaja. Mina kuulen juba taevalise laulu helisid ja valguse maailm avab minule süle!“

Ta ei jõudnud ütelda rohkem. Ta sirutas end, ja vabastatud vaim oli siirdunud ära siit. Sügavasti liigutatult läks misjonär majast. Tema töö ei olnud asjata.

Rikkuse väärtus.

MEH, on väga suur kalduvus üle hinnata rikkuse väärtust selles elus. Meie arvame, et sellega võime muretseda enesele palju rohkem, kui seda tegelikult on. Vaatleme ligemalt seda asjaoln!

On ju õigus, et rahaga võime chitada maju, laevu, raudteid, vahrikuid: meie võime osta aktsiad, maid ja palju mõnusi ning lina-sada asju. Aga kaugemale meie ei jõua sellega. Oma rahaga meie ei või osta armastust, austamist, usaldust, sõprust, õndsust, tervist, rahu, puhkust, arusaamist, igavest elu — kõike seda, mis on tõsine rõõmuallik maailmas. Rahaga võime riietada oma ihu; aga hinge meie ei või päästa sellega. Sellega võime rahuldada ihulist nälgä, aga mitte südame nälgä ja janu. Kõige oma jõuga rikkus ei ole võimas muretsema meile, mis tõeliselt võib teha meie elu õnnelikuks; samuti ta ei suuda anda troosti ega abi murdnud südamele selle kurvastusis, hädas ja kannatusis.

Jah, isegi veel enam, rikkus võib muutuda takistuseks tõelisele õnnele, hingepäästmisele ta võib sulgeda südant armuõpetusele ja takistada Jumalat tulla südamesse. Rikkus võib muutuda ka usklikule südamele köidikuks, langemiseks. Meie tuleme meelde Jeesuse sõnu: „Rikkale on raske minna taevariiki“. Sellepärast püüdke olla rahuldatud sellega, mida oمامe!

Kindrali minek erru.

Kindlasti on mitmed huvitatu-d teadma, et staabiülem 23. augusti õhtul saatis järgmi-se teate rahvusvahelisest pea-staabist:

„Vastuseks mitmele nõu-dele, mida saadatud kindral Evangeline Boothile, on ta nõustunud jääma oma teenistuses oktoobrikuu lõpu-ni 1939, selle asemel, et minna erusse tuleval jõul-lu, nagu ta kavatsenud. Sarnane pikendus on läbi-viitud kooskõlas Pääste-armee seadustega, ühendus-es kindrali erustumisega.“

Oma kirjas lisab staabiülem, et ta on väga rõõmus selle üle, ja ma olen kindel, et mitmed ühes minuga rõõmustavad selle üle, et kindral andnud oma nõusolekut, et Päästearmee hu-vides peatuda vähe kauem teenistuses, selle koormatega ja vastutusega. Jumal on rikkalikult õnnistanud Päästearmeed tema osava juhatuse all viimas-est aastate jooksul, ja ma manit-sen seltsilisi ja sõpru ühinema minuga palves, et see oleks Tema hea meel teha samuti ka tulevikus.

Henry Bower,
Territooriumikomandör.

**„Võitlusse!“
kostab me auline hüüd.**

TALLINNA I.

Pühapäeval, 31. juulil oli korpuses väljasõit celpostides-se — Pakrisse, Paldiskisse ja Keila. Hukri rõõmsaid ja õnnelikke seltsilisi ja sõpru kogunes varahommikul korpuse saali juurde, kus ootas suur koorma-auto, mis viis neid päeva esime-sele sihile, Paldiskisse, kus mõned mootorlaevad olid val-mis viima neid üle sügava, kitsa lahe Väikelele Pakri saarele, kus peeti päeva esimene koos-olek kell 11 e. l. Koosolek oli hea ja õnnistusrikas: laul ja muusika kõlas tugevasti, ja anti usurikkaid tunnustisi. Peale väikest pausi, mil oli võimalus vaadelda ilusat saart, kogunes hulk veel kord koosolekule, en-ne kui reis läks tagasi Paldis-kisse. Et külskäiku hinnati, võis mõista soojest käepigistu-sist ja häälte koorist, mis manitses meid tulla pea jälle ta-gasi.

ja laulsid aulisest päästmisest Jeesuse veres.

Palvega, et päeva jooksul külvatud seeme kannaks vilja, pöördus hulk, väsinud, kuid õnnelikud, jälle tagasi Tallin-na, mälestustes hästikasutatud päev.

Augustikuul on tõotatud in-tensiivselt vabas õhus. Koosole-kuke koosoleku järele on kogu-nenud suured rahvahulgad. — Usus tahame jätkuvalt külvata, ja Jumal, oma töotuste järele, annab kasvu.

Bertil Thyrén,
adjutant.

RAKVERE.

Ajal, kui on ilmunud sep-tembri „Sõjahüüd“, olemä, kap-ten Padar ja mina ühes abikaasaga, lahkunud Rakverest. Kir-jutades neid ridu, tõuseb tänu-tunne südamest Jumalale, Tema rohkest õnnistuste eest ajal, mil töötasime Rakveres. Täna-

Ma kukkusin.

Üks laps oli kukkunud täna-vale ja lamas nägu vastu maad ja nuttis. Keegi mees rut-tas ta juurde, võttis ta käe ja käskis teda üles tõusta. Aga laps nuttis ikka edasi ja ei katsu-nudki üles tõusta, vaid oli rahul sellega, et lamas seal ja nuuksus alatasta: „Ma kukkusin.“

Ma olen tundnud inimesi, kes aasta aasta järele tegutsevad sarnaselt kui see laps. Tean ühte, kes üle kümne aasta laulis sam-mal viisil, siis lõpuks uskus end olevat kutsutud, et tõusta üles Kristuse jõu läbi. Miks on tarvis kaebeid? Tõuse üles, seisa oma jalul ja kõnni! Kristlasele on väärtuseta alaline kaebamine, see on varjupilt tõsisest usust. Tõsine usk ei lama maa peal ega kaeba, vaid ta haarab vajuva käe ja aitab, nagu Jeesuski, teda üles tõusta. Ära vaata allopoole, vaid üles! Kuula Jeesuse häält: „Mina elan ja teie peate ka elama!“

„SÕJAHÜÜD“ AUNIMESTIK.

Nr. 108 — juuli 1938.

Ohvitserid:

Kapten Joh. Padar 100, kap-t. K. Nurmela 80, leitn. A. Höbe-laid 50, kapl. A. Tennen 40, kapl. V. Muul 35, pr. kapl. I. Nurmela 30, kapl. M. Bleeps 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers, F. Leemann 50, seers, J. Kanter 50, sõd. H. Ülevain 50, sõd. A. Lepik 35, seers, A. Kreos 25, sõd. R. Sihver 25, K. K. Th. Lappard 25, K. K. V. Puusepp 25.

**Mõõga
ja kilbi
brigaad.**

Piiblitekstid septembris.

2. Saam.	
1. N. 1:1—16	16. R. 17:15—29
2. R. 1:17—27	17. L. 18:1—15
33 L. 2:1—11	18. F. 18:16—23
4. P. 5:1—12	19. E. 18:24—33
5. E. 6:1—11	20. T. 19:1—10
6. T. 6:12—19	21. K. 19:11—23
7. K. 7:1—17	22. N. 19:24—30
8. N. 7:18—29	23. R. 19:31—40
9. R. 9:1—13	24. L. 22:1—16
10. L. 12:1—6, 13—14	
11. F. 15:1—12	25. P. 22:17—32
12. E. 15:13—23	26. E. 22:33—51
13. T. 15:24—37	27. T. 23:1—12
14. K. 16:1—14	28. K. 23:13—21
15. N. 17:1—14	29. N. 24:1—16
	30. R. 24:17—25

PALVEAINED:

- Sept. 4. Vangid kõigis maades.
- „ 11. Noorsootegelased.
- „ 18. K.-Ameerika ja L.-India.
- „ 25. Langenud usklikud igas paigas.

Tähelepanu!

Igas Päästearmee korpuses peetakse pühapäeviti kell 1/2 pühapäevakool.

Kõik lapsed tervitatud!

Jumala rahvas, rõõmusta!

1. Edasi, nii Jeesus käsib, Vahvad võitlejad, Jehoova väes; Kandke rõõmsast! päästmistead — Jeesus annab võitu meil. Kuulge, patused veel appi hüüdvad, hukatuse teedel nad. Räägi sest, et Jeesus teed neid vabaks, Oh mis ilus sõnum see.

Edasi, me võitu saame, ;: Halleluujat ;: Edasi, me võitu saame Kalli Jeesu vere väes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga pattuvang veel vabaks saab, Kui ta alandlikult palub, Jeesus teia vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kohkuvad; Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaenlased kõik lahkuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Ülendage Jeesust merel, maal. Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja hääli. Räägi kõigile, kes rusuks pektud Oma patukoorma all, Et võib siiski Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, prii.

2.

1. Üks silmapilk, siis võitlemine möödab, Üks silmapilk, torm murrab vägevalt. Üks silmapilk, siis Paradiisi aias Ma Jeesu süles hingagan magusalt. ;: Üks silmapilk, siis rahupalmid paistavad, Ja värsid võitjad võidurõõmu maitsavad. ;:

2. Üks silmapilk veel nutuleiba süüa, Üks silmapilk siin pisarate teel. Üks silmapilk veel pisaralgel käia, Seal taeva vana seisab varjul veel. ;: Üks silmapilk, siis Jeesus ilmub jälle Ja võtab nõdrad lapse oma sülele. ;:

3. Üks silmapilk, siis värsid hing siit tõttab Kui nõder tall, karjase sülesse, Üks silmapilk, siis ingel sülele võtab Ja kannab paradisi üllesse. ;: Üks silmapilk, siis varjud ma ha jäätvad Ja Jeesu sarnaseks kõik võitjad saavad. ;:

4. Ei ole kahjuks meil see risti elu, Vaev Talli järje ees saab unustud. Üks silmapilk siin kestab vaev ja valu, Pea saan ma igavesti rõõmustud. ;: Üks silmapilk veel okkad südant pistavad, Siis ristikandjad taevalaual istuvad. ;:

3.

Ingl. 159.

1. Jeesus kutsus patuseid, Saadab õigel teele neid. Siin on see, kes päästab teid: Jeesus kutsus patuseid.

;: Kuulge rõõmusõnumeid: Jeesus kutsus patuseid! ;: 2. Oled eksind kaugele, Siiski usutav karjane Juhatab sind teele nüüd: Jeesus kutsus patuseid!

3. Tulge kõik, oh tulge nüüd! Kõlab tänna Jeesu hüüdi. Uskuge, ta hüüab teid: Jeesus kutsus patuseid!

4. Võta, hing, nüüd julgust teal, Looda tema vere peal. Jeesus kutsutab su süüd. Jeesus kutsus patuseid!

4.

I. M. 43.

1. Suur päästmistöö! Oh rõõmus hüüdi. Nil armas, valmistav. Ta haavadele rohuks nüüd Ja mures julgustav.

Lippu üles kõrgel tõstame, Armastuse, päästmise lippu! Me surmani ta all kõik võitleme, Siis läheme taevasse.

2. Suur päästmistöö! See kõlgu Nüüd üle ilmamaa. Kõik taevaviied sest hõisaku Ja laulgu rõõmuga!

3. Suur päästmistöö! Oh püha Tall, Sul kiitust hõiskame, Sest päästmistööst siin taeva all Me ainult räägime.

5.

1. Kes teed võib näita mulle, Kuis Isa majja saan, Kes surma pimeduses Truu juht võib olla mul? Maailm on pime, kole, Pattu ja hädada täis. Kuis võin ma leida päästmist Surmast, mis ootab mind?

Jeesus võib teed mul näita, Et Isa majja saan. Hakkan Ta käest nüüd kinni, Maailma valgus Ta.

2. Kes parandab mu südant, Hingus ja rahu toob? Kes minu valu võtab, Keda ma usaldan? Patt on mind väga haavand, Mind hukka mõistab vaim. Maailma olen läinud, Seal pole rahu saand.

3. Jeesus, nüüd tahan olla Su oma alati, Mis mul ka tuleks ette Siin ees, surmas veel. Kuigi on õõ ni pime, Lainedki mässavad, Sest Sinu kindel käsi, Mind Isa majja viib.

6.

1. Maailma noorus, oh otsi Jumalat. Patt, ebavoorus sul muret toob raskemat. Maailm on kole, seal rahu pole, Ta kõiki petab ja üksinda jätab, sa valetaks jääd.

Kuid see, kes tuleb ja koputab, Tal Jeesus avab siis uksegi. Ja see, kes palub ja Teda otsib, Küll tõesti leiab — Ta tootand nii.

2. Oh, miks nüüd ihkad sa rahu patust veel? Miks Päästjat vihkad, kui raske sul hing ja meel? Miks hingest mure, et patti ei sure, Miks emmaste vaevad, kui päästmisetaevad on avatud?

3. Jeesus võib anda täit rahu hingele. Kõik koormad kanda, kui sõbraks saad temale. Kõik mured vaovad ja patud kaovad. Siis õnne leiad ja krooni ka võidad kord üleväl.

7.

1. Vaata, patune, valgus auline Särab ristist vastu sul. Kui ta kannatas, võlats risti pealt Veri, mis meid vabaks teeb.

;: Tule sa! ;: Jeesus seisab kutsudes. Siin pärast ta raskelt kannatas. Siiski võtab Ta vastu veel sind.

2. Osel pimedas palus haledait: „Sinduku Isa tahtmine!“ Tema pale peal verehigi seal Nõretas Ketsesmanes.

3. Jeesus seisab nüüd raskeis haavades. Kuule, Tema kutsuub sind. „Hing! — end andsin ma sinu pärast ka, Anna südant praegu sa!“

4. Tule rutates, palu südamest, Oma patud tunnistata. Tema jalge ees hingest paludes Leiad andeksandmist sa.

Eesti Keistusele!

8.

1. Kes mu hingeukse peal koputas, Kui veel kõnidsin maailma teed? Jeesus oli see, Talle viimati Tegin lahti ma südame.

Tee lahti, lahti, Südant tee Jeesusele lahti! Valgust, rahu Ta toob, hinge uueks loob, Kui sa Jeesusele lahti teed.

2. Rõõmupüüde mind sai kutsutud Sõbra juurde, kes imelik on. Nagu taevasse olin tõstetud. Nõnda suureks sai rõõm ja õnn.

3. Nüüd ma vahvasti tahan võidelda Pihhas sõjas mu Päästja eest, Kui ta vaimuväes sõdin armu sees, Võidan vaenlase ära tõest.

4. Nüüd mu elutee läheb üllesse, Issand saadab mind valguse sees. Surmaingel kannab Ta sülesse, Kui siit lahkun ma Jeesuses.

9.

1. Nüüd läki vaimus Kõlgatal, Kus Jeesus kannatas. Ta suri seal kui ohvrital, Kui Ta meid lustatas.

Jeesus suri mu eest, Jeesus suri su eest, Maailma Onniste-gija. On surmud meie eest.

2. Hing, mõtle järele südamest, Kui kallis oled sa, Et Jumala Poeg sinu eest On pidand surema.

3. Oh võtken vastu armu nüüd, Mis meile pakub Ta. Ta annab andeks meie süüd, Meid peseb verega.

4. Au, kiitus olgu Jumalal! Ta suure armu eest, Kes halastandud meie peal, Meid päästnud needmissest.

KOORID.

1. Puuduta mind, puuduta mind, Vägevaim arst, nüüd palun ma Sind! Puuduta mind, puuduta mind! Palun vaid üht: Oh puuduta mind!

2. Auline Päästja, auline Vend, Lõpmata arm — nii piiramata; Auline kodu valmistud meli, — Imede ime: kord olen seal!

3. ;: Usk on me võidujõud! ;: Oh auline võidujõud, maailma võidab see!

4. ;: Ta võib täiest päästa sind! ;: Kas sa kahtled veel ennast anda Tal? Ta võib täiest päästa sind!

5. ;: Rõõm ;: Meie armees liksa on rõõmu. ;: Rõõm ;: Meie Issanda armees.

„SÕJAHÜÜD“ Ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s, ¼ a. 70 s. Üksikuks 10 s.

Ilumisaeg 2. sept. 1938. a. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luthar. Väljaandja: Päästearmee.

Tere tulemast Eestisse!

Peasekretäri, kolonel R. Sjöblomi esimene külaskäik Eestisse.

Neljap. 8. sept. — kell 1/28 ö. Rakvere

Reedel 9. sept. — „ 1/28 „ Tartu

Laup. 10. sept. — „ 1/28 „ Tallinna II

Pühap. 11. sept. — „ 1/211 e.l. Tallinna I

„ „ „ — „ 1/5 p.l. vabashukoosol.

„ „ „ — „ 1/28. ö. Tallinna I

Kõik südamest tervitatud!

„Kui sel, kes sind vihkab, nälg on, siis anna temale leiba süüa, ja kui temal janu on, siis anna temale vett juua; sest sina saadad elavaid süsi tema pea peale, ja Jehoova tasub sulle seda ära.“

Saalomon